

szukiwaniu mistrzowie oraz pomocnicy. Maria Ewa Korczyńska, znana powszechnie jako Ewa, swoje powołanie życiowe w nauce realizowała poprzez służenie drugim. Współpracowała z takimi polskimi botanikami jak: Adam Wodziczko, Jan Gwalbert Pawlikowski, Władysław Szafer. Zetknęła się również z wielkimi ludźmi świata kulturalnego i politycznego. Była osobą nader skromną a przez to powszechnie lubianą. Zagadnienia ochrony przyrody interesowały ją do końca życia, stale obserwowała, jak wypełniają się przewidywania jej wielkiego nauczyciela prof. Adama Wodziczki w odniesieniu do działalności człowieka w przyrodzie.

Ewa Korczyńska swoją pracą niewątpliwie przyczyniła się do realizacji wielu celów i osiągnięć naukowych. Przez całe swoje pogodne i aktywne życie służyła innym. Zmarła 15 czerwca 1987 roku i została pochowana na cmentarzu w Kórniku. Cześć Jej pamięci!

Kazimierz Krawiarz

SYLWESTER FREJLAK

1933—1987

Doc. dr Sylwester Frejlak urodził się dnia 28 grudnia 1933 roku w Warszawie. W wiek szkolny wkraczał przeżywszy już wybuch II wojny światowej, obronę Warszawy i pierwszy rok okupacji hitlerowskiej. Na równi z innymi dziećmi przeżywał potem Powstanie Warszawskie a następnie obóz w Łodzi—Widzewie. Dalszy ciąg okupacji spędził w Częstochowie. Po wyzwoleniu wraca z rodzicami do Warszawy, gdzie kończy kolejno szkołę podstawową i średnią uzyskując w 1951 roku świadectwo dojrzałości. W latach 1951—1954 studiuje biologię na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Warszawie. Po jej ukończeniu podejmuje pracę zawodową jako nauczyciel biologii w szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych oraz także w Zaocznym Studium Nauczycielskim przy ul. Jezuickiej w Warszawie. Nie przerywając pracy zawodowej odbywa na Uniwersytecie Warszawskim studia magisterskie i uzyskuje stopień magistra biologii na podstawie pracy na temat „*Analiza mikroflory Kotta Morskiego Oka w Tatrach*”, prowadzonej pod kierunkiem prof. dr A. Skirgiello. W dziesięć lat później wykonuje pracę doktorską „*Badania nad grzybami wyższymi w polskiej części Tatr Wysokich*” i osiąga stopień doktora nauk przyrodniczych przyznany Mu przez

Uniwersytet Warszawski. Promotorem tej rozprawy doktorskiej była również prof. dr A. Skirgiełło. Zainteresowania i badania mikologiczne związały Go emocjonalnie z Tatrami, w których spędzał wiele wakacyjnych miesięcy.

Ponad 30 lat swego życia poświęcił doskonaleniu nauczycieli biologii (1955—1987). Przeszedł wszystkie szczeble w tej pracy, począwszy od funkcji instruktora biologii Wojewódzkiego Ośrodka Doskonalenia Kadr Oświatowych (WODKO) w Warszawie w dzielnicy Mokotów i Instruktora Międzyszkolnego Ogrodu-Pracowni WODKO w Warszawie, opiekuna grupy samokształceniowej nauczycieli biologii szkół średnich w Warszawie Mokotów—Wilanów, kierownika Ośrodka Szkolenia Kursowego w Warszawie, a następnie kierownika Sekcji Biologii w Centralnym Ośrodku Metodycznym Ministerstwa Oświaty i Wychowania. Po reorganizacji systemu dokształcania i doskonalenia nauczycieli był pracownikiem naukowo-dydaktycznym Instytutu Kształcenia Nauczycieli w Warszawie, początkowo na stanowisku st. wykładowcy a później kontraktowego docenta.

Ważne miejsce w swej pracy zawodowej przypisywał kształceniu studentów. W roku akademickim 1954—1955 pracował jako asystent w Warszawie. W latach 1971—1973 prowadził wykłady i ćwiczenia z dydaktyki w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie a następnie w latach 1973—1975 w Uniwersytecie Warszawskim.

Dzięki swym uzdolnieniom, wielostronnym zainteresowaniom i podziw budzącej pracowitości opanował rozległą wiedzę biologiczną, dydaktyczno-biologiczną, psychologiczno-pedagogiczną, społeczną i huma-

nistyczną, powiązaną z rzadko spotykanym zasobem umiejętności i doświadczenia pedagogicznego. Łatwość nawiązywania kontaktów międzyludzkich, głębokie zrozumienie zadań nauczyciela biologii i wychowawcy oraz złożonych uwarunkowań pracy nauczycieli biologii, skromność i szacunek dla innych ludzi, niezależnie od ich pozycji społecznej, były źródłem wielkiego autorytetu wśród uczniów i ich rodziców, a także wśród studentów, nauczycieli biologii oraz metodyków biologii.

Doc. Frejlak był jednym z współorganizatorów Sekcji Dydaktyki Biologii działającej przy Zarządzie Głównym Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika, a następnie bardzo aktywnym członkiem jej Zarządu. W momencie organizacji Krajowego Komitetu Komisji Edukacji Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody włączył się do tych prac.

Swą wiedzą i doświadczeniem służył innym. Przekazywał je w wykładach i ćwiczeniach, licznych artykułach i książkowych opracowaniach. Wiele czasu i sił poświęcił, by uchronić przed zapomnieniem dorobek wybitnych dydaktyków biologii, nauczycieli biologii, osób szczególnie zasłużonych dla ochrony przyrody ojczystej, opracowując szereg haseł do leksykonów i słowników (np. Słownika Biologów Polskich), oraz artykułów poświęconych życiu i działalności, pamięci prof. W. Szafera, prof. S. Myczkowskiego i innych.

Szczególnego podkreślenia wymagają Jego osiągnięcia w dziedzinie dydaktyki ochrony przyrody i ochrony środowiska przyrodniczego, oraz w zakresie popularyzacji idei ochrony przyrody w Polsce. Od roku 1955 aż do ostatnich chwil swego życia był bardzo aktywnym i ofiarnym członkiem i działaczem Ligi Ochrony Przyrody LOP. Pełnił szereg ważnych funkcji, w tym funkcję wiceprezesa Zarządu Oddziału Stołecznego LOP. Za wyróżniającą w tej dziedzinie pracę otrzymał w 1977 roku Medal Honorowy LOP.

W czasie zajęć dydaktycznych zaznajamiał studentów i nauczycieli biologii oraz nauczycieli-metodyków biologii z ujęciem zagadnień ochrony przyrody i ochrony środowiska w programach nauczania oraz sposobami realizacji tych treści nauczania. Problemom tym poświęcał dużo uwagi także w ukierunkowywaniu pracy nauczycieli-metodyków biologii. Od wielu lat corocznie jedna z Konferencji nauczycieli biologii-metodyków, organizowana przez doc. Frejlaka, powiązana była z zajęciami terenowymi w parkach narodowych i rezerwach przyrody, prowadzonymi przy współpracy pracowników naukowych tych parków. Dzięki temu metodycy biologii mieli możliwość bliższego poznania przyrody parków narodowych: Białowieskiego, Wolińskiego, Kampinoskiego, Świętokrzyskiego i Babiogórskiego. Na rok 1987 planowane były zajęcia w Tatrzańskim Parku Narodowym. Niestety już nie mogły się odbyć.

Doc. Frejlak wspólnie z Zarządzeniem Głównym LOP zorganizował w 1982 roku kurs prowadzenia młodzieżowych obozów przyrodniczych

służących pogłębieniu wiedzy młodzieży w zakresie ochrony przyrody. Kurs ten był przeznaczony dla nauczycieli-metodyków biologii.

Ważną dziedzinę prac doc. Frejlaka stanowiło uczestnictwo w działalności komisji programowych i opracowywaniu programów biologii wraz z programami nauczania ochrony przyrody i ochrony środowiska oraz prace nad podręcznikami biologii i opracowaniami przedmiotowo-dydaktycznymi dla nauczycieli biologii.

Doc. Frejlak był także autorem wielu artykułów poświęconych problemom ochrony przyrody zamieszczanych m. in. w *Przyrodzie Polskiej* i *Biologii w Szkole*. Jego dorobek naukowo-dydaktyczny i publicystyczny wymaga pełnego odrębnego opracowania.

Doc. Frejlak nie żałował swego czasu dla pracy, szczególnie mającej na celu szerzenie wiedzy o ochronie przyrody i środowiska człowieka. Służył niestrudzenie wszystkim, którzy potrzebowali Jego rady i pomocy. Zawsze brakowało mu jednak czasu na wypoczynek.

Zmarł nagle w dniu 16 lutego 1987 roku. Miłość i przywiązanie do przyrody i do ludzi będą przykładem dla licznych Jego wychowanków, przyjaciół, współpracowników i wielkiego grona nauczycieli biologii. Został pochowany w dniu 25 lutego 1987 roku na Cmentarzu Warszawa—Bródno. Cześć Jego pamięci!

Wiesław Stawiński